

Kostelíček - Dobeš, Pavel

- G C G
1. Na kopci je kostelíček, cesta k němu není složitá,
D G
na zahradě tolik svíček, kdo je spočítá.
2. Jaro, léto, podzim, zima, nevedou tam cesty tramvají,
když tam dojdou se svým klukem, už v kostelíčku zpívají.
C G
- R: Co naučil se chodit, tak v devět hodin ráno každou neděli
D G
peřinu mi krade a skáče po mé posteli.
- R: Týden člověk jezdí a těší se zas na doma,
nad ránem se vrací, a cesta bývá pitomá.
3. Po schodech nám vždycky zdrhne, žvatlá přitom ty své nesmysly,
prý v kostelíčku zvoní, tak abysme o nic nepřišli.
4. Zkontroluje vlčí máky, které se teď v týdně rozvily,
hlava se mu třepe v obilí.
- R: Ztratí se mi v poli, a spěch se ho už absolutně netýká,
když potká Ferdu Mravence anebo Brouka Pytlíka.
- R: Leze po té zemi, a vůbec ani neví, že je kulatá,
jó, vona není špatná, nebejt tolik od bláta.
5. Do kopce se kradem zadem až ku staré brance dřevěné,
někteří z nás ji přeskočili, někteří jí projdeme.
6. Až postaví všechny vázy, to je vždycky dávno poledne,
vítr kytky shodí, a už je nezvedne.
- R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.
- R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.
7. Cizí město, cizí jména, lidi vycházejí z kostela,
zbyli jsme tu sami, auta odjela.
8. Smeká se to dolů z kopce, křeníme se přitom na sebe,
zase jdeme špatně - opačně než do nebe.
- R: Vracíme se domů cestou kolem košatého javoru,
jak na něm rostou vrtulky, co létají bez motoru.
- R: My radujem se z toho, i když třeba tráva žloutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.
My musíme být šťastní, i když jenom tráva žloutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.